

De komst van de kracht

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

De villa

Droomwereld
Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.jdrobb.com

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

Nora Roberts

*De komst van
de kracht*

De laatste strijd gaat beginnen

ISBN 978-90-225-8159-9
ISBN 978-94-023-0965-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Rise of Magicks*
Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 Nora Roberts
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Bruce,
en het huis en de familie
die we samen hebben opgebouwd*

VRIJHEID

Sinds lang zat Vrijheid op de heuvel,
Terwijl de donderslagen kapotsloegen aan haar voeten;
Boven haar beefden de sterrenlampen;
Ze hoorde hoe de stromen op elkaar botsten.

– ALFRED LORD TENNYSON

PROLOOG

Op het schild, een van de zeven die in het tijdloze verleden waren gesmeed om het duister tegen te houden, viel één druppel bloed.

En zo raakte het schild verzwakt, en het duister, geduldig als een spin, wachtte terwijl er tientallen jaren verstreken en de wond zich onder het gras en de grond verspreidde.

En op de laatste dag van wat geweest was, brak een goede man in alle onschuld het schild open. Het duister beloonde hem met een dodelijke infectie, een infectie die zou overgaan van echtgenoot op echtgenote, van ouder op kind, van vreemde op vreemde.

Terwijl de stervende wereld wankelde, brokkelde het geraamte ervan – regeringen, technologie, wetten, transport en communicatie – af als bakstenen van stof.

De wereld kwam dreunend en jammerend aan zijn einde, met bloed en pijn, met angst en afgrijzen. Een caissière die kleingeld teruggaf aan een klant, een moeder die haar baby de borst gaf, zakenmensen die elkaar de hand schudden na een overeenkomst: deze en nog zo veel andere eenvoudige contacten verspreidden de dood als een giftige wolk over de hele wereld.

En miljarden mensen sneuvelden.

Ze noemden het de Plag, want dat was het, een moorddadig snelle ziekte waar geen remedie voor was die misdadigers en onschuldigen, staatslieden en anarchisten, bevoorrechten en behoeftigen met evenveel plezier neermaaide.

Terwijl de miljarden stierven, deden de overlevenden – degenen die immuun waren – hun best om een dag langer te leven, om eten te vinden, om het onderdak dat ze misschien hadden te verdedigen, en om te ontsnappen aan het ongebreidelde geweld dat in de wereld was losgebarsten. Want zelfs in deze hachelijke tijden

waren er sommigen die puur voor hun plezier plunderden, brandstichtten, verkrachtten en moordden.

Door de giftige wolk heen die de wereld omhulde, vonkte licht. Het duister pulseerde. Krachten die lang hadden liggen sluimeren, ontwaakten. Sommige bloeiden helder op, andere zwart, afhankelijk van de keuzes die waren gemaakt. Maar ze bloeiden op.

De magische krachten begonnen te gonzen.

Sommigen waren blij met de wonderen terwijl anderen er bang voor waren. En sommigen haatten ze.

De ander, degene-die-anders-is-dan-ik, zou in sommige harten altijd haat doen ontbranden. Degenen die Onmensen zouden worden genoemd, kregen te maken met de angst en de haat van degenen die op hen jaagden. Regeringen, die angstvallig hun macht wilden behouden, probeerden hen op te sporen, gevangen te nemen en op hen te experimenteren.

Mensen met magische krachten verscholen zich voor of vochten tegen degenen die een wrede en verbitterde god aanriepen om te martelen en te vernietigen, tegen degenen die hun onverdraagzaamheid omarmden alsof ze ermee getrouwd waren.

En tegen degenen die zwart opbloeiden.

In een stormachtige nacht haalde een kind wier licht was ontstoken op het moment dat een goede man stierf, voor het eerst adem. Ze kwam voort uit liefde en opoffering, uit hoop en worsteling, uit kracht en verdriet.

Met die levenskreet, de tranen van een moeder, de sterke handen van de man die haar vasthield, zette de krijger, de leider, De Ene haar eerste stap op weg naar haar lotsbestemming.

De magische krachten begonnen te bonzen.

In de jaren die volgden, woedden er oorlogen tussen mensen onderling, tussen het duister en het licht, tussen degenen die vochten om te overleven en op te bouwen en degenen die wilden vernietigen en heersen over de verwoesting.

Het kind groeide op, en haar krachten groeiden mee. Met haar training, haar blunders en haar triomfen zette ze steeds weer een stap verder. En zo stak een meisje dat vol vertrouwen en verwondering was haar hand in het vuur en nam het zwaard en het schild op. En werd De Ene.

De magische krachten begonnen aan hun opmars.

1

Er woedde een storm. Om haar heen zwiepte de regen, knetterde de bliksem, dreunde de donder. Binnen in haar wervelde de storm ook, een stortvloed van woede waarvan ze wist dat ze hem moest onderdrukken.

Vanavond zou ze de dood brengen, met haar zwaard, met haar krachten en met haar bevelen. Elke druppel bloed die werd vergoten zou aan haar handen kleven – dat was de last van het leiderschap, en die accepteerde ze.

Ze was nog geen twintig.

Fallon Swift raakte de armband om haar pols aan, de armband die ze met haar krachten had vervaardigd uit een boom die ze in een vlaag van woede had vernietigd. Ze had er een tekst in gekerfd om haar eraan te herinneren nooit meer uit woede te vernietigen.

Er stond: SOLAS DON SAOL.

Licht voor leven.

Ze zou vanavond de dood toebrengen, dacht ze weer, maar ze zou anderen helpen te blijven leven.

Door de storm heen bestudeerde ze het gevangenkamp. Mallick, haar leermeester, had haar op haar veertiende verjaardag meegenomen naar een kamp dat hier veel op leek. Maar waar dat andere gevangenkamp verlaten was geweest zodat alleen nog de geur van duistere magie, de verkoolde resten van de doden en de doodskreten van de gefolterden over waren, bevatte dit meer dan zeshonderd mensen: tweehonderdtachtig man personeel, en driehonderdtweëndertig gevangenen.

Zevenenveertig van die gevangenen waren, volgens de inlichtingen die ze hadden verzameld, jonger dan twaalf.

Ze had elke centimeter van het kamp – het quarantaineceentrum

– elke kamer, elke gang, camera en alarminstallatie in haar hoofd opgeslagen. Ze had gedetailleerde kaarten gemaakt en was weken bezig geweest met het plannen van deze reddingsoperatie.

Het zou de grootste reddingsoperatie van de Licht voor Levenstrijdkrachten worden sinds ze maanden geleden was begonnen met het opbouwen van haar leger, sinds ze met haar ouders en broers van huis was gegaan en naar New Hope was vertrokken.

Als het haar niet zou lukken...

Iemand pakte haar schouder vast en kalmeerde haar, zoals hij altijd al had gedaan. Ze draaide haar hoofd om en keek haar vader aan.

‘Het gaat ons lukken,’ zei Simon tegen haar.

Ze blies haar adem uit. ‘De bewakingscamera’s bezweren,’ mompelde ze, en gaf dat via het gedachtennetwerk door aan de elfen zodat zij het ook weer zouden doorgeven.

Nu zouden degenen die de bewakingsbeelden bekeken alleen maar de bomen, de regen en de moerassige grond zien.

‘Maak de alarminstallaties onklaar.’

Zij en andere heksen werkten zorgvuldig aan de bezwering terwijl de storm raasde.

Toen in alle gelederen het groene licht werd gegeven negeerde ze haar onrust en gaf ze het bevel. ‘Boogschutters, eropaf.’

De wachttorens moesten uitgeschakeld worden, snel en geruisloos. Ze voelde Tonia, de aanvoerder van de boogschutters, haar vriendin, haar bloedverwant, een pijl opzetten en afvuren.

Met haar grijze ogen gefocust zag ze de pijlen doel treffen, mannen vallen, in de torens op de vier hoeken van de gevangensmuren.

Toen ging ze er zelf op af. Ze nam de elektronische poort in door hem met haar krachten te ontgrendelen. Op haar teken stroomden troepen door de opening, liepen elfen tegen de muren en hekken op, sprongen gedaanteverwisselaars in de aanslag met tand en klauw, en vlogen feeën zacht als gefluister.

Timing, dacht ze, terwijl ze via haar gedachten met de bevelhebber van de elfen, Flynn, en met Tonia sprak. Ze zouden tegelijk door de drie deuren breken, en iedere teamleider zou zijn of haar troepen op hun eigen doelen concentreren. De verbindingsmiddelen vernietigen, de bewaking uitschakelen, het wapenmagazijn in-

nemen en het lab in handen krijgen. En bovenal: alle gevangenen beschermen.

Na een laatste blik op haar vader, bij wie ze de moed en de vastberadenheid zag in het gezicht dat ze volledig vertrouwde, gaf ze het bevel.

Ze trok haar zwaard en blies de sloten aan de hoofdepoort op, stormde naar binnen en blies de binnenste deuren open.

Een deel van haar gedachten overlapte met de gevangenis op Cape Hatteras, de visioenen die ze daar had gekregen toen ze veertien was. Er was zo veel hetzelfde.

Maar hier leefden de soldaten nog, en ze grepen naar hun wapens. Terwijl het geweervuur losbarstte, viel ze aan en zette ze hun revolvers in brand waardoor handen verschroelden en ze gegil van pijn hoorde. Ze haalde uit met haar zwaard en zwaaide met haar schild om door de vijand heen te breken.

Al vechtend hoorde ze het gegil, het gekreun, het gesmeek van achter de stalen deuren, en ze voelde de angst, de afschuwelijke hoop, de pijn en de verwarring van degenen die opgesloten waren.

Het was alsof ze erin verdronk, en ze stak een soldaat neer die naar zijn communicatieapparaat rende, hakte met haar zwaard de radio doormidden en liet daarmee een elektrische schokgolf door het hele communicatiesysteem gaan.

Er was een regen van vonken, en toen gingen de beeldschermen op zwart.

Laarzen bonsden op metalen trappen en ze werden begroet door de dood, nog meer dood, in de vorm van pijlen die door de lucht sneden. Fallon ving met haar schild een kogel op en kaatste hem terug naar de schutter terwijl ze om haar as draaide naar de ijzeren deur die iemand vanbinnen in de gevangenis had weten te vergrendelen.

Ze blies hem op, waarbij ze meteen twee man aan de andere kant uitschakelde, en sprong over het rokende, verwrongen metaal. Ze doorboorde met haar zwaard een derde waarna ze naar de trap rende die omlaag voerde.

Oorlogskreten volgden haar. Haar troepen zouden zich verspreiden en uitzwermen door de barakken, de kantoren, de kantine, de keuken en de ziekenzaal.

Maar zij en degenen die ze bij zich had, drongen op naar het lab en zijn kamer vol verschrikkingen. Daar was nog een ijzeren deur. Ze begon hem met magische krachten te bewerken, maar stopte vlak voordat ze de deur zou opblazen, omdat ze nog iets anders voelde, iets duisters.

Magische krachten, zwart en dodelijk.

Ze stak haar hand op om haar team stil te laten staan. Ze dwong zichzelf om geduld te hebben en ging op zoek, een lang meisje in door elfen gemaakte laarzen en leren vest, haar zwarte haar kortgeknipt en haar ogen wazig van de magische krachten.

‘Achteruit,’ beval ze. Ze hing haar schild over haar schouder en stak haar zwaard in de schede zodat ze haar handen achtereenvolgens tegen de deur, de sloten, de brede deurpost en het dikke metaal kon leggen.

‘Een boobytrap,’ mompelde ze. ‘Als wij de deur naar binnen duwen, wordt hij naar buiten geblazen. Achteruit.’

‘Fallon.’

‘Achteruit,’ zei ze tegen haar vader. ‘Ik zou hem kunnen demonteren, maar dat zou te lang duren.’ Ze zwaaide haar schild weer omhoog, en trok haar zwaard. ‘Drie, twee, ...’

Ze duwde haar krachten naar voren, licht tegen duister.

De deuren ontploften. Vuur spoot naar buiten en het regende rafelige brandende stukken metaal. Granaatscherven bonkten tegen haar schild en vlogen suizend voorbij om in de muur achter haar te blijven steken. Dwars door de stortvloed sprong ze naar voren.

Ze zag de man naakt, met glazige ogen en uitdrukkingloos gezicht vastgeketend op een onderzoekstafel liggen. Een andere man in een laboratoriumjas sprong achteruit, veerde op zijn handen en klauterde toen tegen de muur aan de achterkant op, zo snel dat hij een waas vormde.

Ze haalde uit met haar krachten richting het plafond en liet de man in de laboratoriumjas in een hoopje op de grond neerkomen, terwijl Simon de scalpel waarmee een derde man zwaaide ontweek, waarna hij hem met een korte stoot uitschakelde.

‘Kijk of er nog meer zijn,’ beval Fallon. ‘Neem alle dossiers in beslag. Twee blijven hier om deze afdeling in handen te houden,

en de anderen gaan verder om de rest van de verdieping uit te kammen.’

Ze liep naar de man op de tafel toe. ‘Kun je praten?’

Ze hoorde zijn geest, en hoeveel moeite hij had om woorden te vormen.

Ze hebben me gemarteld. Ik kan me niet bewegen. Help me alsjeblieft.

‘We komen helpen.’ Ze bekeek zijn gezicht terwijl ze haar zwaard in de schede stak. Ze sloot zich af voor de chaos van het vechten op de verdieping boven haar terwijl ze haar geest met die van hem verbonden hield.

‘Heb hier een vrouw gevonden,’ riep Simon. ‘Gedrogeerd, ernstig toegetakeld, maar ze ademt nog.’

Ze deden ons pijn. Ze deden ons pijn. Help ons.

‘Ja.’ Fallon legde een hand op een van de boeien waardoor die open viel. ‘Hoelang ben je hier al?’

Ik weet het niet. Ik weet het niet. Alsjeblieft. Alsjeblieft.

Ze liep om de tafel heen om de boei om zijn andere pols open te maken. ‘Had je al voordat je hier kwam voor het duister gekozen, of pas toen je hier was?’ vroeg ze zich af.

Hij schoot overeind, met een verrukte blik op zijn gezicht terwijl hij een bliksemschicht op haar afvuurde. Ze kaatste hem heel eenvoudig terug met haar schild zodat ze hem doorboorde met zijn eigen kwade krachten.

‘We zullen het wel nooit weten,’ mompelde ze.

‘Jezus christus, Fallon.’ Simon stond achter haar, met de vrouw slap over zijn schouder hangend, en met getrokken pistool.

‘Ik moest het zeker weten. Kun je haar naar een dokter brengen?’

‘Ja.’

‘We zullen de rest uitkammen.’

Toen ze daarmee klaar waren, stond de teller op drieënveertig vijandelijke gevangenen om te vervoeren. De rest zouden ze begraven. Artsen snelden toe om gewonden van beide kanten te verzorgen terwijl Fallon aan het tijdrovende karwei begon om degenen die in de cellen zaten te onderzoeken.

Ze wist dat sommigen misschien net zo zouden zijn als degenen

in het lab. Van anderen was hun wil misschien gebroken, en een gebroken wil kon gevaar opleveren voor de rest.

‘Neem even pauze,’ zei Simon tegen haar, en hij duwde een beker koffie in haar hand.

‘Er zitten er een paar bij van wie ik het niet helemaal zeker weet.’ Ze klokte haar koffie naar binnen terwijl ze haar vaders gezicht onderzoekend bekeek. Hij had het bloed afgeveegd, en zijn groen-goudkleurige ogen stonden helder. Lang geleden was hij soldaat geweest, in de andere tijd. In deze tijd was hij opnieuw soldaat.

‘Ze zullen eerst naar een van de behandelingscentra gebracht moeten worden voordat ze toestemming krijgen om te vertrekken. Waarom voelt dat altijd alsof we ze gevangen houden?’

‘Zo moet je dat niet zien, want het is niet zo. Met sommigen komt het nooit meer goed, Fallon, en toch laten we ze gaan tenzij ze een reël gevaar vormen. En vertel me nu eens hoe je wist dat die klootzak op die tafel beneden een slechterik was.’

‘Ten eerste had hij niet zo veel krachten als hij dacht, en dat was door zijn verdediging heen zichtbaar. Maar ook door logisch te redeneren: de bezwering van de deur, hekserij. De andere met magische krachten in het lab was een elf. Een boosaardige elf,’ zei ze met een halfslachtig glimlachje. ‘Elfen kunnen wel goed door sloten heen, maar ze kunnen ze niet betoveren. Ik voelde zijn hartslag toen ik de eerste boei losmaakte, en die ging als een gek tekeer. Dat zou niet zo zijn als hij onder invloed van een verlamvend middel was geweest.’

‘Maar toch maakte je de tweede boei los.’

‘Dat had hij ook zelf gekund.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik had gehoopt hem te kunnen ondervragen, maar... nou ja.’ Ze dronk de rest van de koffie op en was in gedachten haar moeder en de andere heksen dankbaar die een tropenproject hadden opgezet om de koffiebonen te kunnen telen. ‘Weet je wat de status is van de vrouw die ze van de tafel hadden gegooid?’

‘Fee. Ze zal nooit meer kunnen vliegen – ze hebben het grootste deel van haar linkervleugel afgesneden – maar ze leeft nog. Je moeder verzorgt haar in de mobiele medische post.’

‘Mooi. Die fee heeft nog geluk gehad dat ze haar van de tafel

gegooid hebben. Ze hadden haar ook direct kunnen doden. Zodra onze gewonde gevangenen betrouwbaar zijn verklaard, wil ik dat je hun een verklaring afneemt. Ik weet dat het moeilijk voor je is,' voegde ze eraan toe. 'Het zijn soldaten, en de meeste volgen alleen maar bevelen op.'

'Het zijn soldaten,' beaamde hij, 'die toekeken, of zelfs meehielpen terwijl hun gevangenen werden gemarteld, terwijl er in hun cellen kinderen gevangen werden gehouden. Nee liefje, het is niet moeilijk voor me.'

'Ik zou dit allemaal zonder jou kunnen doen omdat het nou eenmaal moet, maar ik zou nu niet weten hoe.'

Hij drukte een kus op haar voorhoofd. 'Daar zul je nooit over na hoeven denken.'

Ze sprak met kinderen met magische krachten die weggerukt waren bij ouders zonder die krachten, en herenigde er twee van wie de ouder – de biologische of iemand die voor dat kind had gekozen – in een andere cel was opgesloten.

Ze sprak met mensen die jaren opgesloten hadden gezeten, en met anderen die pas een paar dagen geleden waren opgepakt.

Ze controleerde hen allemaal aan de hand van de zeer zorgvuldig bijgehouden dossiers van de – nu overleden – bevelhebber van de gevangenis en las de afgrijselijke verslagen door van de experimenten die in het lab waren uitgevoerd.

De twee Duistere Onmensen – de heks en de elf – die daar hadden gewerkt, hadden hun ware aard verborgen gehouden, zodat er uit haar inlichtingen niet naar voren was gekomen dat er zich mensen met magische krachten onder het gevangenispersoneel bevonden.

Inlichtingen waren ook niet onfeilbaar, dacht ze terwijl ze de heks als overleden aanvinkte en de elf als krijgsgevangene.

De storm was gaan liggen en de ochtendschemering brak aan toen ze een laatste ronde door het gebouw deed. Schoonmaakkploegen waren al aan het werk geweest om het bloed op de betonnen vloeren, de muren en de trappen weg te schrobben. Het voorraadingssteam had alles van waarde verzameld om mee te nemen: rantsoenen, de apparatuur, de voertuigen, de wapens, kleding, schoenen, laarzen en medische benodigdheden. Alles zou in

het logboek worden opgeschreven en vervolgens uitgedeeld waar dat het hardst nodig was, of opgeslagen totdat iemand het nodig had.

De eenheid die belast was met het begraven van de doden groef de graven. Te veel graven, dacht Fallon terwijl ze naar buiten liep, over het modderige terrein. Maar vandaag groeven ze geen graven voor hun eigen mensen, en dat betekende dat het een goede dag was.

Flynn gleed tevoorschijn uit het bos, met zijn wolf Lupa naast zich.

‘Zeven gevangenen hebben meer behandeling nodig,’ zei hij. ‘Je moeder helpt ze te vervoeren naar Cedarsville. Dat is de dichtstbijzijnde kliniek die hun verwondingen kan behandelen. De rest is op weg naar het detentiecentrum op Hatteras.’

‘Mooi.’

Flynn, dacht ze, snel – hij was tenslotte een elf – efficiënt en zo betrouwbaar als de rots waarin hij kon opgaan, had haar moeder en haar biologische vader leren kennen toen hij nog maar een tiener was. Nu was hij een man en was hij een van haar bevelhebbers.

‘We zullen hier een bewakingsteam in ploegendienst moeten hebben,’ ging ze verder. ‘Hatteras zit bijna vol, dus we zullen deze basis ook nodig hebben. En ze mogen hierheen komen als ze geen verbinding meer kunnen krijgen, of gewoon om weer een lading gevangenen te brengen.’

Ze somde snel een paar namen op voor het team, onder wie haar broer Colin.

‘Ik zal het regelen,’ zei Flynn. ‘Maar Colin is geraakt tijdens de operatie, dus...’

‘Wat?’ Ze wervelde om haar as naar Flynn en pakte zijn arm in een greep als een bankschroef. ‘Waarom hoor ik dit nu pas?’

‘Jij bent dan wel De Ene, maar de moeder van De Ene is pas echt eng, dus als zij zegt dat ik het voor mezelf moet houden, dan hou ik het voor mezelf. Het gaat goed met hem,’ voegde Flynn er snel aan toe. ‘Hij heeft een kogel in zijn rechterschouder gekregen, maar die is er al uit, en hij is aan het genezen. Denk je nou echt dat je moeder zich met gewonde vijanden bezig zou houden als het met haar zoon niet goed ging?’

‘Nee, maar...’

‘Ze wilde niet dat je afgeleid zou worden, en dat wilde je broer ook niet. Die trouwens meer de pest in heeft dan dat hij pijn heeft. Je vader heeft hem al in de mobiele gezet die naar New Hope terugkeert.’

‘Oké, goed dan.’ Maar ze haalde gefrustreerd haar handen door haar korte haar. ‘Verdomme.’

‘We hebben driehonderdtweëndertig mensen bevrijd en niemand verloren.’ Flynn, die lang en slank was, keek met zijn felgroene ogen om naar het gebouw. ‘In dat afschuwelijke oord wordt nooit meer iemand gemarteld. Geniet van je overwinning, Fallon, en ga naar huis. We hebben de zaak hier onder controle.’

Ze knikte en liep het bos in, ademde de geur in van vochtige aarde, van bladeren met druppels erop. In dit moerassige gebied van wat ooit Virginia was geweest, dicht bij de grens met North Carolina, zoemden en bromden de insecten, en struiken waarvan ze wist dat ze sumak heetten, groeiden als dikke muren omhoog.

Ze liep erdoorheen tot ze in de schitterende ochtendzon stond, en riep Laoch.

Hij zweefde omlaag en landde, een enorm wit paard met gespreide zilverkleurige vleugels en met een glanzende zilverkleurige hoorn.

Ondanks de overwinning was ze doodmoe, en ze drukte heel even haar gezicht tegen zijn sterke hals. Op dat ogenblik was ze gewoon een meisje, met pijnlijke blauwe plekken, haar rookgrijze ogen gesloten, met het bloed van degenen die ze had gedood op haar shirt, haar broek en haar laarzen.

Toen steeg ze op en ging rechtop in het zadel van goudkleurig leer zitten. Ze gebruikte geen teugels of bit voor de alicorn.

‘Baile,’ mompelde ze tegen hem. Naar huis.

En hij steeg op naar de blauwe hemel van de ochtend om haar naar huis te brengen.

Toen ze aankwam bij het grote huis tussen de barakken van New Hope en de boerderij waar Eddie en Fred hun kinderen grootbrachten en hun gewassen verbouwden, trof ze haar vader wachtend op de veranda aan, met zijn laarzen op de reling en een beker koffie in zijn hand.

Hij had gedoucht, zag ze, want zijn dikke bos bruin haar zag er nog vochtig uit. Hij stond op, liep naar haar toe en legde een hand op Laochs hals.

‘Ga maar naar binnen om bij hem te kijken. Hij slaapt, maar je zult je er beter door voelen. Ik zorg wel voor Laoch, en daarna staat er ontbijt voor ons allebei. Het wordt warm gehouden in de oven.’

‘Je wist dat hij gewond was.’

‘Ik wist dat hij gewond was en ik wist dat het goed met hem ging.’ Simon zweeg even toen ze afsteeg. ‘Je moeder zei dat ik het pas aan je moest vertellen als je klaar was. Je moeder zei: en daarmee uit, en als je moeder zegt: en daarmee uit...’

‘Dan is dat zo. Ik ga zelf even kijken, en daarna douchen. En daarna wil ik best graag ontbijten. En Travis en Ethan?’

‘Travis is in de barakken aan het werk met een paar nieuwe rekruten. Ethan is bij Eddie en Fred om te helpen met het vee.’

‘Goed dan.’

En nu ze wist waar haar broers waren, ging ze naar binnen om bij Colin te kijken.

Ze ging naar binnen, sloeg de hoek om naar de trap in het huis dat dienstdeed als thuis, maar waarvan ze twijfelde of het ook ooit echt zou voelen als thuis. De boerderij waar ze was geboren en opgegroeid zou altijd ‘thuis’ zijn. Maar deze plek had zo zijn nut, net als het huisje in het bos waar ze door Mallick was getraind.

Ze liep naar Colins kamer, waar hij languit op zijn bed lag, gekleed in een oude, nogal versleten boxersshort. Hij snurkte als een os.

Ze liep naar hem toe en legde haar hand zachtjes – heel zachtjes – op zijn rechterschouder. Stijf en pijnlijk, merkte ze, maar een schone wond die nu al bijna genezen was.

Haar moeder had aanzienlijke vaardigheden, bracht Fallon zichzelf in herinnering. Toch bleef ze nog een minuutje langer zitten en raakte zijn haar aan – haar dat donkerder blond was dan dat van hun moeder en dat hij tegenwoordig droeg in wat hij beschouwde als een krijgersvlecht, kort en dik.

Hij had het lichaam van een krijger, gespierd en tanig, met een tatoeage van een opgerolde slang op zijn linkerschouderblad. (Die

had hij op zijn zestiende zonder toestemming van zijn ouders laten zetten.)

Ze bleef nog even in zijn chaotische kamer zitten – hij verzamelde nog steeds allerlei kleine schatten. Zeldzame munten, stenen, stukjes glas, snoeren, oude flessen. En hij had blijkbaar nooit geleerd om ook maar één kledingstuk in een kast op te hangen of op te vouwen.

Van haar drie broers was hij de enige zonder magische krachten. En van hen drieën was hij degene die geboren leek om soldaat te worden.

Dus liet ze hem slapen en liep naar beneden, weer naar haar kamers op de begane grond.

Anders dan die van Colin was haar kamer heel netjes. Op de muren had ze kaarten geprikt – zelfgetekende en gedrukte, oude en nieuwe. In de kist aan de voet van het bed bewaarde ze boeken. Romans, biografieën, geschiedenisboeken, boeken over wetenschap en over magie. Op haar bureau bewaarde ze dossiers over troepen, burgers, training, bases, gevangenis, voedselvoorraden, medische voorraden, manoeuvres, bezwingingen en dienstroosters.

Op het kastje naast haar bed stonden een witte kaars en een glazen bol – geschenken van de man die haar had getraind.

Ze trok haar kleren uit en stopte ze in de wasmand om later te wassen. En met een diepe zucht stapte ze onder de douche om het bloed, het zweet, het vuil en de stank van de strijd van zich af te wassen.

Ze trok een spijkerbroek aan die versleten was op de knieën en die nauwelijks tot de enkels van haar lange benen kwam, en een t-shirt dat een beetje te breed was voor haar ranke postuur. Ze trok haar tweede paar laarzen aan zodat ze het paar dat ze in de strijd had gedragen, kon schoonmaken.

Ze gordde haar zwaard om en ging toen naar boven om te ontbijten met haar vader.

‘Je moeder is terug,’ zei hij tegen haar terwijl hij naar de oven liep om borden eruit te halen. ‘In de kliniek, maar ze is terug.’

‘Na het ontbijt ga ik daarheen.’ Ze koos sinaasappelsap, want ze wilde iets koels.

‘Je hebt slaap nodig, liefje. Je bent al meer dan vierentwintig uur op.’

Roerei en knapperige bacon. Ze viel aan alsof ze uitgehongerd was. ‘Jij ook,’ zei ze tegen hem.

‘Ik heb wat geslapen op de terugweg – en ik heb een lekker verandadutje gedaan, zoals mijn vader dat altijd noemde, voordat jij aankwam.’

Ze propte meer ei naar binnen. ‘Ik heb geen schrammetje. Niet één. Soldaten die ik aanvoerde, zijn gewond geraakt. Colin is gewond geraakt. Ik heb geen schrammetje.’

‘Jij bent ook wel eens gewond geraakt.’ Hij legde een hand op die van haar. ‘En dat zal nog wel vaker gebeuren.’

‘Ik moet de gewonden zien, en zij moeten mij zien. En degenen die gered zijn. Daarna ga ik slapen.’

‘Ik ga met je mee.’

Ze keek naar het plafond en dacht aan de soldaat die lag te slapen. ‘Jij moet bij Colin blijven.’

‘Ik zal Ethan terugroepen om over hem te waken. Je moeder zei dat hij waarschijnlijk tot de middag zal slapen.’

‘Oké. Kun je me een idee geven van wat voor gevangenen we hebben?’ vroeg ze, en hij zuchtte.

‘Van alles en nog wat. Een paar koppige figuren met een heleboel haat en angst voor mensen met magische krachten. De meesten zijn al wat ouder, en het zal waarschijnlijk niet lukken om ze aan onze kant te krijgen. Maar misschien kunnen we een aantal van de jongeren iets bijbrengen.’

‘Ze moeten de opnamen van het lab zien. Ze moeten zien hoe mensen worden gedrogeerd, vastgebonden op een tafel, gemarkeerd, dat er experimenten op ze worden uitgevoerd alleen maar omdat ze anders zijn.’

Hoewel haar maag zich omdraaide als ze terugdacht aan wat ze had gezien in de gevangenis, bleef ze gewoon dooreten. Ze had brandstof nodig om te kunnen functioneren.

‘Laat dat hun maar iets bijbrengen.’

De verbittering in haar stem was niet mis te verstaan, en hij wreef weer over haar hand. ‘Ik ben het met je eens. Het kan beter een paar dagen wachten. Een heleboel van hen verwachten dat we

ze zullen martelen en executeren. We zullen ze laten zien dat we onze gevangenen menselijk, fatsoenlijk behandelen.’

‘En hun daarna het bewijs van het tegengestelde laten zien,’ zei ze, zijn zin afmakend. ‘Oké. Maar sommigen zullen nooit veranderen, of wel soms?’

‘Nee.’

Ze stond op en bracht haar bord en dat van hem naar het aanrecht om ze af te wassen. ‘Het heeft geen zin om te vragen waarom, maar ik blijf er steeds maar weer bij terugkomen. Twintig jaar geleden hield de wereld die je kende, die mama kende, op te bestaan. Miljarden zijn een afschuwelijke dood gestorven als gevolg van de Plaag. Wij zijn degenen die over zijn, pap, en nu doden we elkaar.’

Ze draaide zich om en keek hem aan, deze goede man die had geholpen haar ter wereld te brengen, die van haar had gehouden, samen met haar had gevochten. Een soldaat die boer was geworden, en nu een boer die weer het leven van een soldaat leidde.

Hij had geen magische krachten, dacht ze, en toch was hij alles waar het licht voor stond.

‘Jij koesterde geen haat of angst,’ zei ze. ‘Je stelde je huis open, en vervolgens je leven, aan een vreemde, een heks, en nog wel een op wie gejaagd werd. Je had haar de deur kunnen wijzen, en mij die in haar zat, maar dat deed je niet. Waarom niet?’

Zo veel antwoorden, dacht Simon. Hij koos er één. ‘Zij was een wonder, en dat was jij, binnen in haar, ook. De wereld had behoefte aan wonderen.’

Ze glimlachte naar hem. ‘En die zal ze krijgen, of ze er nou klaar voor is of niet.’

Ze reed samen met hem naar het dorp, op haar merrie Grace om haar wat aandacht en lichaamsbeweging te geven. De heuvels glooiden om hen heen, groen van de zomer en van de overdaad aan wilde bloemen. Ze rook vers geploegde en beplante aarde, en hoorde het geschreeuw en het gekletter van metaal op metaal uit de barakken komen waar rekruten aan het trainen waren.

Een kleine kudde herten glipte uit het bos tevoorschijn om te grazen langs een steile richel, dik begroeid met bomen. Boven hen was de hemel een zacht en hoopvol blauw na de storm van de afgelopen nacht.

De weg, die ontgaan was van achtergelaten auto's en vrachtwagens – allemaal met veel moeite naar een verder weg gelegen garage gesleept om te worden gerepareerd of gedemonteerd – kronkelde in de richting van New Hope.

Huizen, dacht ze, waarvan de meeste nu goed onderhouden waren, en de meeste werden bewoond. De huizen die niet gereed konden worden, waren – net als de voertuigen – gestript voor de onderdelen. Hout, buizen, tegels, bedrading, alles wat maar van nut kon zijn. Op het teruggewonnen land graasden vleeskoeien, melkkoeien, geiten, schapen, een paar lama's en nog meer paarden achter zorgvuldig onderhouden hekken.

Bij een bocht in de weg voelde je het pulseren van de magische krachten uit de tropen die haar moeder had geholpen te creëren. Daar groeiden citrusbomen, olijfbomen, palmen, koffiestruiken, peperstruiken en nog andere kruiden en specerijen. Arbeiders van het oogstdetachment bleven even staan om te zwaaien.

'Wonderen,' zei Simon alleen maar.

Nadat ze de beveiligingspost waren gepasseerd, reden ze New Hope binnen, dat ooit, op het hoogtepunt van de Plag, slechts bewoond was geweest door de dood en door geesten. Nu was het een bloeiende gemeenschap van meer dan tweeduizend mensen, en er stond een herdenkingsboom om de doden te eren. In de gemeenschappelijke tuinen en kassen, waar twee boosaardige aanvallen hadden plaatsgevonden, bloeide en groeide alles nog. De gemeenschappelijke keuken die haar moeder had ingesteld voordat ze werd geboren, verzorgde dagelijks maaltijden.

De Max Fallon Academie voor Magie, genoemd naar haar biologische vader, de scholen van New Hope, het gemeentehuis, de winkels waar spullen geruild konden worden, de huizen langs de hoofdstraat, de kliniek, de bibliotheek, het leven dat met zweet, vastberadenheid en opoffering weer was opgeëist.

Was dat allemaal niet ook een soort wonder, zo vroeg ze zich af.

'Je mist de boerderij,' zei ze terwijl ze de paarden naar de voerbakken bij de palen leidde.

'Ik ga er ooit weer heen.'

'Je mist de boerderij,' herhaalde ze. 'Je bent er weggegaan vanwege mij, dus ben ik elke keer dat ik New Hope binnenkom blij